

Kinder Torah

Parashas Behaalosecha

Take the Time

“What time is it, Imma?”

“Ten to seven, Yossie.”

“Ten to seven?!? Oy vey! *Shacharis* (morning prayer) begins in ten minutes, and I am just getting out of bed! I must hurry!”

Yossie rushes to wash, dress, and run to the *Beis HaKinesses*. He arrives at seven minutes past seven, just eight minutes before “*Borchu*”. He quickly dons his *tefillin*, speeds through the morning blessings, and skips over most of “*Pesukei Di'zimra*.” He answers “*Borchu*” with the congregation and proceeds to finish the “*Pesukei Di'zimra*” before he begins the *brachos* before “*Kriyas Shema*.” He is understandably late in saying “*Kriyas Shema*” and does not begin “*Shemoneh Esray*” with the congregation. Everything he says is rushed and without proper *kavannah* (intention). His morning prayers are a shambles all because he rose from his bed ten minutes late.

Many people want to improve their *kavannah* in *tefillah*. They look for all sorts of advice, plans, and formulas to achieve their goal. Rav Shimshon Pincus deals with this subject in the introduction to his sefer “*Shaarim Bi'Tefillah*.” He relates that one must put effort into learning about the exaltedness of *tefillah*. This will inspire him to pray better. He should then learn the meaning of the words that he is saying. Finally, when it comes to actually *tefillah*, he must take the time necessary to pray properly. This is a foundation for success in *tefillah* and indeed anything in life. One who is rushed or rushing will never take the time to properly consider what he is doing. He is prone to hasty decisions and haphazard work which will damper or ruin the success of the entire effort. Contrast this with the one who takes the time to think and act deliberately. His carefully planned efforts reach a higher level.

Tefillah requires concentration without distraction. This is not easy to achieve. A good way to ruin ones concentration is to rush. Therefore, the first foundation of *kavannah* in *tefillah* is to arrive at the *Beis HaKinesses* early enough to prepare oneself to pray properly. In the morning, this includes enough time to don the *tefillin*. He must also take the time necessary to fix

in his mind that he is about to stand before the Creator of the universe and speak to Him. Proper concentration on the afternoon and evening prayers require arriving early enough to settle down from the traveling, take care of physical needs, and collect ones thoughts by remove stray notions from one's mind. One must choose a *minyan* carefully. It should move at approximately the same pace as the individual is comfortable with.

Rav Pincus vividly describes the scenario of rushing through *tefillah*. Imagine someone who has an appointment with high-level minister who can help him in all sorts of ways. He arrives late for the appointment. He speaks to the minister very quickly. “I need life, income, health, a wife, children, a house, good neighbors, and *moshiach*. Thank you very much. *Sholom u'vrocho*.” What a lack of *derech erez* (consideration)! What a *bizayon* (humiliation) to the minister! How could anyone think to treat such an important person in such an offhanded way! And yet, that is exactly what we do when we arrive late and pray too quickly. To compound the embarrassment, we are speaking to no ordinary minister, rather the King of kings, the Holy One, Blessed be He! How shameful are our deeds!

Someone once asked a *chochom* what is the proper amount of time to dedicate to the *tefillah* of *shmoneh esray*. “Until you finish,” was the wise answer. And so, that is the key – taking the amount of time to do the job properly.

The sefer “*Avodas HaTefillah*” has a list of 54 *eitzos* (pieces of advice) to improve *kavannah* in *tefillah*. *Eitzah* number fourteen is to read the words of prayer from a *siddur*. This may seem simple; however, many people know the prayers by heart. They find it very easy to say the words while looking around the room. Their eyes focus on all sorts of images, which then occupy their mind. Instead of contemplating the *tefillos* that they are saying, they think about what they are seeing. Even worse is the person who communicates with another person in “sign language” during the *tefillah*. This travesty of insult to the Almighty shows that the person has no concern whatsoever for what he is doing and Whom he is speaking to.

One of our *Gedolei Baalei Mussar* was once asked for advice on improving his *kavannah* in *tefillah*. “Do not look out of the *siddur* during ‘*Pesukei Di'Zimra*,’” was the answer. “But Rebbe, I want to correct my heart, and not my eyes,” said the person. “First worry about your eyes. Your heart will follow.”

And so, we want our hearts to turn to Hashem. If we follow the advice of our great Rabbonim, b'ezras Hashem we will move in the right direction.

Kinderlach . . .

“Take the time to do it right.” That is a good motto for anything that you undertake in life. *Tefillah* is no exception. It takes learning time, preparation time, and enough time to simply say the words with *kavannah*. The purpose is to focus our minds and hearts on our Father in Heaven. Therefore, we must also keep stray images from our eyes and stray activities from our hands. You come to the *Beit HaKinesses* with one single purpose – to pray! Do not look around! Do not conduct your business affairs! Give Hashem your undivided attention and pray to Him with all of your heart and soul.

Always At Home

“All aboard, train number 545, leaving in five minutes on track #3! All aboard!”

A mother stands with her infant baby, waiting for her husband to arrive on the next train. The noise of the busy train station frightens the baby.

“Waaaaa! Waaaaa! Waaaaa!”

“Sha baby. Sha, sha sha.”

The mother lifts the baby out of her stroller and hugs her in her arms.

“Sha baby. Sha, sha sha.”

The baby quickly quiets down, comforted by her mother's embrace.

Upon Hashem's word they camped, and upon Hashem's word they traveled” (*Bamidbar* 9:20). Rav Chaim Shmuelevitz explains that the baby's home is in the mother's arms. He can travel to the ends of the world, however, if he is on his mother's arms, he is always home. Rav Beifus, Shlita, explains that the Jewish people trusted Hashem. They followed Him into the desert into an unsown land (*Yirmiyah* 2:2). Their trust was so complete that wherever they traveled, they always saw themselves in His presence.

Kinderlach . . .

Don't you enjoy coming home? It is cold and rainy outside, and the wind is howling. You open the door to the house and step inside the warm room. Imma's warm smile and the smell of delicious chicken soup on the fire greet you. It's great to be home. We are always at home. Hashem is our home. Wherever we are, He is with us and we are with Him. When you feel lonely, open your *Tehillim* (*Psalms*) and call him. He will warm your heart. It's great to be home.

הגדרת לבנר

פרשת בהעלותך

שאלה של השקעת זמן

"מה השעה, אמא?"
"עשרה לשבע, יוסי."

"עשרה לשבע?!? אוי ואבוי! תפילת שחרית מתחילה בעוד עשר דקות, ואני קם רק עכשיו מן המיטה! עלי למהר!"

יוסי ממחר להתרחץ, להתלבש ולרוץ לבית הכנסת. הוא מגיע בשעה שבע ושבע דקות, שמונה דקות לפני "ברכו". הוא מניח תפיליו מהר, אומר את ברכות השחר בזריזות ומדלג על רוב פסוקי דזמרא. הוא עונה "ברכו" עם כל הציבור וחוזר לסיים את פסוקי דזמרא לפני שהוא מתחיל בברכות קריאת שמע. מובן, שהוא מאחר לקרוא את קריאת שמע, ואינו מתחיל להתפלל שמונה עשרה עם הציבור. כל התפילה שלו נאמרת בלחץ וללא הכוונה הנכונה. תפילת השחרית שלו אומללה למדי – והכל מפני שקם ממיטתו באיחור של עשר דקות.

רבים רוצים לשפר את הכוונה שלהם בתפילה. הם תרים אחר כל מיני עצות, תוכניות ונוסחאות-פלא כדי לעשות זאת. הרב שמשון פינקוס זצ"ל מטפל בנושא זה בהקדמה לספרו "שערים בתפילה". הוא אומר שיש להשקיע מאמצים בלימוד על נשגבותה של התפילה, שכן מחשבה על כך תדרבן את האדם להתפלל טוב יותר. לאחר מכן, עליו ללמוד את משמעות התפילות. ולבסוף, בתפילה עצמה, עליו להשקיע את הזמן המתבקש כדי להתפלל כראוי. זהו היסוד להצלחה בתפילה, כמו גם בכל דבר בחיים. מי שפועל תמיד בלחץ ובבהילות אינו יכול להקדיש את הזמן הדרוש כדי לחשוב על מעשיו. הוא נתון להחלטות חפזות ולמעשים לא-מחושבים שעלולים לפגוע בהצלחת כל מאמציו, או אף להכשילים כליל. לעומת זאת, מי שמשקיע את הזמן הדרוש כדי לחשוב ולפעול מתוך מחשבה, הרי מאמציו המתוכננים היטב מצליחים הרבה יותר.

התפילה דורשת ריכוז מלא, ללא הסחת הדעת. אין זה קל הבהילות היא אחד הדברים המחבלים בריכוז. ולכן, יסוד ראשון בכוונה בתפילה הוא להגיע לבית הכנסת לפני התחלת התפילה, כדי שיהיה די זמן להתכונן לה היטב. בתפילת שחרית, יש לקחת להניח האדם הזמן שבו יוכל

לקבוע במחשבתו שהוא עומד להתייצב בפני בורא העולם ולדבר אתו. כוונה טובה בתפילות מנחה וערבית תלויה בהגעה בזמן שתאפשר לאדם להרגע מהדרך, לטפל בצרכיו הגשמיים, ולאסוף את מחשבותיו על מנת להרחיק מראשו מחשבות זרות. צריך גם לבחור מניין בקפידה: רצוי שקצב התפילה יהיה קרוב לקצב התפילה הנוהג למתפלל.

הרב פינקוס מתאר בההירות את התמונה של אדם העובר את התפילה בחופזה. נתאר לעצמנו מישהו שיש לו פגישה עם שר רם-דרג היכול לעזור לו בדברים רבים. הוא מאחר לפגישה, ואומר לשר במהירות: "אני צריך חיים, הכנסה, בריאות, אשה, ילדים, בית, שכנים טובים ומשיח. תודה רבה לך. שלום." איזה חוסר דרך-ארץ! איזה בזיון לשר! כיצד יכול אדם להתייחס לאישיות בכירה כל כך בצורה כה מזלזלת? אבל זה בדיוק מה שאנו עושים כאשר אנו מגיעים לבית הכנסת באיחור ומתפללים מהר מדי. ולבובשתנו הרבה, אנו מדברים לא עם שר בשר-ודם, אלא עם מלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא! כמה מביש לנהוג כך!

מישהו שאל פעם חכם אחד מהי מידת הזמן שראוי להקדיש לתפילת שמונה עשרה. "הזמן שאורך לך לסיימה", השיב לו. ולכן, זהו המפתח: להשקיע את הזמן הדרוש כדי שהמעשה ייעשה בצורה נאותה.

בספר "עבודת התפילה" מפורטות 54 עצות לשיפור הכוונה בתפילה. עצה מס' 14 היא לקרוא את מילות התפילה מתוך הסידור. היינו חושבים שזה דבר פשוט, אך אנשים רבים יודעים את התפילות בעל פה, וקל להם לומר אותן בשעה שהם מסתכלים בנעשה מסביבם. עיניהם מתמקדות בכל מיני מראות, והם מתחילים להרהר בהם. במקום לחשוב על התפילה שהם מתפללים, הם חושבים על מה שהם רואים מול עיניהם. גרוע מכך הוא אדם המשוחרח עם אדם אחר בשפת הסימנים במשך התפילה. זלזול כזה מראה שהאדם כלל איננו מתייחס לתפילתו ולמי שאליו הוא מתפלל.

אחד מגדולי בעלי המוסר נשאל פעם לעצה לשיפור הכוונה. "אל תסתכל במקום אחר מלבד בסידור בזמן אמירת פסוקי דזמרא", היתה תשובתו. "אבל, רבי, רוצה אני לתקן את לבי, לא את עיני", אמר המבקש. "קודם דאג לעיניך. הלב כבר ילך אחריו."

אנו רוצים שלבבנו יפנה לה! אם נשמע לעצת רבותינו, בעזרת ה' נתקדם בכיוון הנכון לקראת מטרה זו.

ילדים יקרים...

השקעת הזמן הדרוש כדי לעשות דברים כיאות היא כלל מועיל לכל דבר שעושים בחיים, והתפילה בכללם. יש להשקיע זמן בלימוד, בהכנה, ובאמירת המילים עצמן בכוונה. המטרה היא למקד את המוח ואת הלב באבינו שבשמיים. ולכן, עלינו למנוע מהסתכלויות המסיחות את דעתנו ומהתעסקויות שונות. הרי באנו לבית הכנסת מתוך מטרה אחת ויחידה: להתפלל! אין להביט, אם כן, מסביב, ואין לנהל שם את עסקינו! יש לתת לה' את מלוא תשומת הלב ולהתפלל אליו בכל הלב ובכל הנפש.

תמיד בבית

"כולם לעלות, רכבת מספר 545 יוצאת בעוד 5 דקות מרציף מספר 3! כולם לעלות!"

על הרציף עמדה אשה ובורועותיה תינוקת קטנה, וחכתה לבעלה שאמור היה להגיע ברכבת הבאה. רעש הרכבות הבהיל את התינוקת.

"וואא!! וואא!! וואא!!"
"ששש... חמודה. ששש..."

האם הוציאה את התינוקת מן העגלה וחבקה אותה בחום.

"ששש... חמודה. ששש..."

התינוקת השתתקה מיד, והתכרבלה בזרועות אמה.

"על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו" (במדבר ט', כ'). ר' חיים שמואלביץ מסביר שמקומו של תינוק הוא בזרועות אמו. הוא יכול לנסוע עד קצה העולם, אולם אם הוא נמצא בזרועות אמו, הוא תמיד בבית. הרב בייפוס שליט"א מסביר שבני ישראל בטחו בה'. הם הלכו אחריו במדבר בארץ לא זרועה (ירמיהו ב', ב'). בטחונם בו היה כל כך גדול שבכל מקום שהיו, הרגישו שהם תמיד נמצאים בצילו.

ילדים יקרים...

נכון שנעים לחזור הביתה? בחוף גשום וקר והרוח שורקת. פותחים את דלת הבית, ונכנסים לתוך החדר החם. חיוכה החם של אמא וריח נפלא של מרק עוף המתבשל על הכירים מקדמים את פנינו. כל כך טוב להיות בבית. אנחנו תמיד נמצאים בבית. ה' הוא מקומנו וביחנו. בכל מקום שאנו נמצאים, הוא אתנו ואנחנו אתו. כשאתם מרגישים לבד, פתחו את ספר התהילים וקראו אל ה'. הוא כבר יחמם את לבכם. כמה טוב להיות בבית.